

Sygn. akt I NSP 191/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Elżbieta Karska

w sprawie ze skargi E. W.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu w sprawie o sygn. II AKa 24/21,

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 26 października 2022 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Dnia 20 maja 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła skarga na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu w sprawie o sygn. akt II AKa 24/21 podpisana przez adw. T. T. w imieniu skarżącej E. W.

Zarządzeniem z 31 maja 2022 r. wezwano pełnomocnika skarżącej do uzupełnienia braku formalnego poprzez: a) złożenie oryginału lub poświadczonego za zgodność z oryginałem dokumentu pełnomocnictwa (wraz z odpisem), z którego treści będzie jednoznacznie wynikało umocowanie pełnomocnika do reprezentowania skarżącej przed Sądem Najwyższym, jednocześnie wskazując, że w aktach sprawy znajduje się zarządzenie z 26 stycznia 2016 r. sygn. akt III Kp 631/15, którym to dla pokrzywdzonej E.W. został wyznaczony pełnomocnikiem z urzędu w postępowaniu przygotowawczym

prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową Poznań-Grunwald w Poznaniu pod sygn. I Ds. [...] adw. T. T.; oraz b) wniesienie opłaty od skargi na przewlekłość postępowania w wysokości 200 zł; w terminie 7 dni, pod rygorem uznania skargi za bezskuteczną.

Wezwanie do uzupełnienia braku formalnego zostało doręczone pełnomocnikowi skarżącej w dniu 9 czerwca 2022 r., co wynika z elektronicznego formularza pokwitowania odbioru. Pełnomocnik skarżącej nie uzupełnił braku formalnego w określonym terminie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość podlegała odrzuceniu, ponieważ pełnomocnik skarżącej nie uzupełnił skutecznie braku formalnego.

Zgodnie z art. 3 ust. 4 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75 z późn. zm.; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”), w postępowaniu karnym podmiotami uprawnionymi do wniesienia skargi na przewlekłość postępowania są strony oraz pokrzywdzony, nawet jeśli nie jest stroną.

Ustawodawca w przepisie tym określił krąg podmiotów legitymowanych do złożenia skargi poprzez nawiązanie do roli procesowej, którą można pełnić tylko w toku trwającego już postępowania sądowego. Nie ulega wątpliwości, że stroną uprawnioną do wniesienia skargi na przewlekłość postępowania jest także pokrzywdzony (lub w przypadku jego śmierci osoba najbliższa) mający status oskarżyciela posiłkowego (art. 53 k.p.k.). Uprawnienie stron oraz pokrzywdzonego do wniesienia skargi skutkuje identycznym uprawnieniem reprezentantów procesowych stron oraz pokrzywdzonego niebędącego stroną (art. 87 § 1 k.p.k.). Skargę na przewlekłość postępowania może więc wnieść również pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, o ile został on dopuszczony do udziału w postępowaniu (art. 87 § 3 k.p.k.). Ponadto musi się legitymować właściwie umocowanym

upoważnieniem do reprezentacji, przy czym samo udzielenie pełnomocnictwa nie jest równoznaczne z jego udokumentowaniem (art. 89 k.p.k.).

Pomimo wezwania do przedstawienia oryginału lub poświadczonego za zgodność z oryginałem dokumentu pełnomocnictwa (wraz z odpisem), z którego treści będzie jednoznacznie wynikało umocowanie pełnomocnika do reprezentowania skarżącej przed Sądem Najwyższym, a także jego skutecznego doręczenia, adw. T.T. braku tego w zakresie przez Sąd Najwyższy terminie nie uzupełnił. Oznacza to, że nie jest on, w rozumieniu art. 3 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, podmiotem legitymowanym do złożenia skargi w imieniu E. W., co na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania implikuje konieczność jej odrzucenia przez Sąd Najwyższy.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[as]